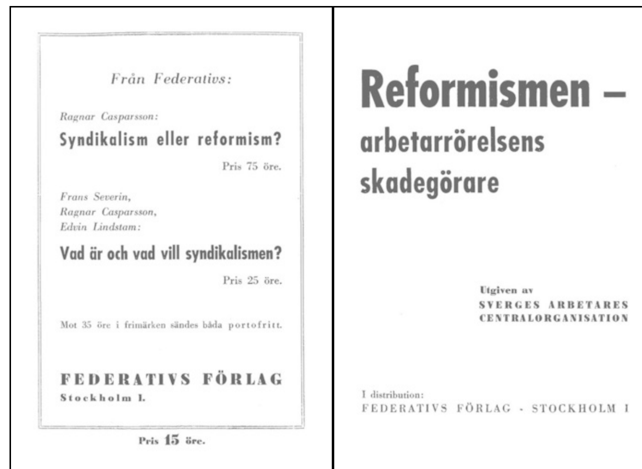

Reformismen - Arbetarrörelsens skadegörare

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk är enligt SAC-Syndikalisterna författat av Sigfrid Stenberg (1892-1942). Det har digitaliserats av SAC-Syndikalisterna och anpassats för Projekt Runeberg i december 2013 av Ralph E.

Reformismen -

arbetarrörelsens skadegörare

Utgiven av

SVERGES ARBETARES CENTRALORGANISATION

I distribution:

FEDERATIVS FÖRLAG - STOCKHOLM IREFORMISMEN -

ARBETARRÖRELSENS SKADEGÖRARE

Den svenska fackföreningsrörelsens utveckling från klasskampsrörelse till en sammanslutning för monopolism, arbetstjuvnad och åsiktsförtryck - -

FEDERATIVS FÖRLAG :-: STOCKHOLM ITryckeri-A.-B. Federativ - Stockholm 1936,Syndikalisterna ha ingjutit nytt liv i strävandena efter frihet, som höllo på att något mattas under den parlamentariska socialismens regim, och de ha påmint människorna om att vad vårt moderna samhälle behöver är ej en smula lappande här och dar, ej den sorts mindre förbättringar, som de nuvarande maktinnehavarna kunna vara villiga att medgiva, utan en omvandling ända till grunden, ett bortsopande av alla orsaker till förtryck, en frigörelse av människornas skapande krafter och ett fullkomligt nytt sätt att uppfatta och ordna produktionen och de ekonomiska förhållandena. Denna förtjänst är så stor, att inför denna alla, andra mindre brister bli betydelselösa.

B er tr and Russel.Vad innebär facklig splittring?

I kampen mot S. A. G. slunga de reformistiska ledarna med förkärlek ut påståendet, att den syndikalistiska rörelsen är en splittringsorganisation. Att dess bildande utgjorde en splittring och att dess fortsatta verksamhet är skadlig för klassen.

Att ropa splittrare är givetvis en lätt sak, men begreppet, evad det berör arbetarnas ekonomiska organisationer

och deras kamp för drägligare arbetsförhållanden, bättre sociala betingelser i allmänhet och mot löneslaveriet, bör dock, innan man ger sig in på frågan om vem eller vilka som äro splittrare, närmare definieras.

Inom varje social Rörelse ligger tendenser — mer eller mindre utpräglade och i större eller mindre utsträckning avhängiga konstitutionella bestämmelser — till stagnation och konservatism. Dessa rörelser uppstå som en direkt följd av sociala, ekonomiska eller andra tidskrav, och fastlåsa de sig sålunda oftast vid dessa, så att de icke förmå följa utvecklingen. De föråldras. Ju mer omfattande och invecklat ett organisationssystem är, desto mera utpräglade äro dessa föråldringssymptom.

Däremot har den enskilda, intelligenta och vakna medlemmen större förutsättningar att följa med utvecklingen, den ständigt pågående förändringn samt att avgöra vad denna kräver av en tidsenlig organisation. Så småningom uppstår sålunda inom en sammanslutning en radikal grupp — en opposition. Denna arbetar alltid, efter sin egen övertygelse, med rörelsens och medlemmarnas bästa för ögonen; söker verka för organisationens modernisering samt för att tillföra densamma större effektivitet och slag-6

kraft. M. a. o., man söker borra inifrån. Oftast har dock metoden lämnat så obetydliga resultat, att dessa inte på långt när motsvarat tidskravet och oppositionens förväntningar. Denna opposition, som dock i regel är sammansatt av män, vilka äro mera framsynta än den stora massan, blir därför antingen kvävd eller också utesluten ur organisationen. (Självfallet avse vi ej i detta sammanhang den s. k. opposition, som syftar till att erövra väl betalda funktionärsposter eller tillskansa ett visst politiskt parti hegemoni över rörelsen.)

Inom den svenska landsorganisationen fanns också redan från starten en opposition, vilken arbetade för rörelsens organisering efter syndikalistiska linjer i stället för efter yrkeslinjer, vilka i och med den industriella utvecklingen blivit alltmera antikverade. Men någon större framgång hade ej denna opposition, därtill var makten och skråmentaliteten alltför säkert förankrad hos ledarna. När sedan storstrejken 1909 förlorades på grund av organisationsapparatens bristfälligheter och ledarnas förrädiska manipulationer, började tanken på en självständig syndikalistisk landsorganisation taga fastare form.

Det är detta reformistledarna i dag behaga kalla splittring. Faktum är dock, att L. O. redan var splittrad när S. A. G. bildades. De enda och verkliga splittrarna voro de reformistiska ledarna. Dessa voro utan tvivel ansvariga för den katastrofala nedgång som då drabbade L. O. Från 260,000 medlemmar 1909 sjönk medlemsantalet till blott 73,000 1911. När av allt att döma den svenska arbetarrörelsen stod inför förintelsen, togs initiativet till bildandet av eji arbetarorganisation byggd på andra principer än den gamla, nämligen en syndikalistisk landsorganisation. De som bildade denna organisation voro icke splittrare, vad de eftersträvade var att samla Sverges arbetare, som just då voro på flykt bort från arbetarrörelsen. Att L. O. trots allt lyckades genomleva krisen och sedermera numerärt nå en omfattning, som ingen hade väntat, förändrar inte detta förhållande ej heller utgör det något bevis för att den syndikalistiska rörelsen skulle sakna existensberättigande här i landet.

Att det. inom ett givet geografiskt område existerar mer7

än en organisation, behöver i och för sig inte innebära splittring. Så länge som människorna ha möjlighet att tänka fritt och sä länge som det upprätthålles någon form av yttrande- och organisationsfrihet, så länge är det icke möjligt att samla alla i en fålla. Visserligen kan man hysa önskningar i den riktningen, men det är både dumt och fåfängt att strida mot den mänskliga naturen, mot människornas skilda sätt att reagera inför livets händelser och företeelser. I stället för att vara splittrande kan förekomsten av olika idériktningar, representerade i var och en sin organisation, _verka befruktande för arbetarrörelsen i sin helhet. Det torde sålunda icke kunna förnekas, att hade icke den syndikalistiska rörelsen funnits här i landet, då hade säkerligen de reformistiskt organiserade arbetarna inte ens haft den ytterst begränsade demokrati, som i dag existerar inom L. O. Detta ha reformisterna också många gånger erkänt, och i motioner angående sammanslagning av L. O. och S. A. G., vilka inlämnades till L. 0:s kongress 1926, har detta .även poängterats. Den verkliga och skadegörande splittringen inställer sig först när arbetarna och deras skilda organisationer icke uppträda enigt och solidariskt på arbetsplatserna och i kampen mot ar-betsköparna. Och på den punkten har den reformistiska rörelsen uppträtt så brottsligt, att den omständigheten att den fortfarande pretenderar på att vara en socialistisk arbetarorganisation, utgör ett hån mot allt socialistiskt

rättsmedvetande. Denna L. O :s splittringsverksamhet konstaterade och brännmärkte bl. a. Gruvindustriarbetareförbundets avd. 12 i Kiruna i motiveringen till en motion i sammanslagningsfrågan till ovannämnda kongress. Avdelningen hävdar visserligen den uppfattningen, att tillvaron av två landsorganisationer konstituerar splittring, men fortsätter:

Hittills ha arbetarna delvis neutraliserat splittringens verkningar genom skapandet av fackliga central- och samorganisationer, vari alla fackligt organiserade arbetare, oavsett om de tillhört Landsorganisationen, Sverges Arbetares Centralorganisation eller varit organiserade i förbund utanför dessa fackliga sammanslutningar, varit anslutna. Detta samarbete mellan arbetarna, som faktiskt varit till ar-8

betarnas nytta, försökte Landssekretariatet med sitt uteslutningsdekret mot syndikalisterna ur de fackliga samorganisationerna under föregående år omintetgöra. Denna attack från Landssekretariatet misslyckades dock tack vare arbetarnas bestämda motvilja. Vi dela Landssekretariatets uppfattning, att endast en facklig centralorganisation är önskvärd. Men därifrån och till godkännandet av så desperata åtgärder, som uteständandet av syndikalisterna från arbetarnas överläggningar, är ett stort steg, som vi aldrig komma att taga. (Kurs. vår.)

Att avdelningen på sistone frångått den här ovan deklarerade inställningen och slagit in på den splittringens väg, den fördömde 1926, kanske hänger samman med köpet av en socialdemokratisk förtroendeman från syndikalisterna.

Splittring genom organiserat strejkbryteri.

När S. A. C. bildades förklarade de reformistiska ledarna med den allra största självsäkerhet, att organisationen inte hade några som helst förutsättningar att kunna bestå. Den skulle självdö. På grund av L. 0:s uppdelning i skråorganisationer har det under hela organisationens tillvaro förekommit organiserat förräderi i så måtto, att den ena yrkesgruppen kunde och måste på grund av säruppgörelser-na, fortsätta arbetet medan en annan grupp på samma arbetsplats gick i strejk. Detta fastän de strejkandes platser intagits av strejkbrytare. I och med S. A. C:s tillkomst utvidgades dock det organiserade strej kbryteriet inom den reformistiska rörelsen till att omfatta även brytandet av syndikalisternas strider. Alltså handlingar som man dittills endast trott att Gule Josefs skaror sjunkit djupt nog för att utföra. Därmed satte reformisterna igång denna splittringsverksamhet, som allt sedan dess fortsatt och lämnat avskräckande frukter.

Denna strej kbryteriverksamhet, som sedan logiskt dragit i släptåg monopolismen, arbetstjuveriet och kamrat-tjuveriet och så småningom rent nazistiska våldsmetoder9

mot-alla dem som inte acceptera den reformistiska skrårörelsen och dess solidaritetsdödande manipulationer, inleddes i och med S. A, G:s första konflikt år 1910.

Murarehantlangarna i Karlstad, 52 till antalet, varav 50 tillhörde L. S. och endast två den reformistiska rörelsen, gingo i juli 1910 i strid med krav på löneförhöjning. Murarna, som tillhörde murareförbundet, ställde sig solidariska, men efter det striden pågått i tre veckor beordrade förbundet sina medlemmar att återupptaga arbetet. Murarna lydde order och arbetade därefter med strejkbrytare som hantlangare.

På försommaren 1913 gingo 500 man vid kraftstationsanläggningen vid Untran i strid för löneförhöjning. Av arbetsstyrkan tillhörde 90 S. A. G. och endast 10 den reformistiska rörelsen. Under stridens gång plockade Fr. Arn-seth i dåvarande 92:an, sedermera V. o. V., samman en del av de oorganiserade i en avdelning, underhandlade med arbetsköparen bakom den stridförande organisationens rygg samt upphävde blockaden, vilket medförde att så gott som samtliga L. S.-medlemmar fingo lämna arbetsplatsen.

År 1914 beslöto samtliga arbetare vid Gunnarstorp att nedlägga arbetet för att avlägsna två slavfösare till basar. G. o. F. godkände först striden, men när det kom till förbundets kännedom att syndikalisterna voro i majoritet beslöt styrelsen indraga understödet för medlemmarna, i den händelse de fortsatte striden. Efter fyra dagar bröto re-formisterna striden.

Enahanda var förhållandet i Kallingekonflikten. Här liksom i Gunnarstorp fördes striden gemensamt av samtliga

arbetare. Efter en del sammanträffanden med arbets-ledaren och hemliga möten med "Metalls" medlemmar, lyckades ombudsman Flodin förmå dessa att återupptaga arbetet utan någon som helst uppgörelse. I denna konflikt tillhörde 50 arbetare L. S., 27 "Metall" och 15 voro oorganiserade. De sistnämnda stodo solidariska trots reform-isternas förräderi.

1 Lerjekonflikten voro 14 arbetare anslutna till S. A. G., tre voro oorganiserade och den reformistiska organisationen hade inte en enda man med i striden. Mitt under brin-

nande konflikt upptog emellertid Kommunalarbetareförbundets medlemmar i Göteborg arbetet under polisbevakning. Inte en enda av strejkbrytarna hade tidigare varit inne på arbetsplatsen.

I konflikten i Vansbro samma år deltogo 46 L. S.-med-lemmar och sex oorganiserade. Inte en enda arbetare tillhörde den gamla rörelsen. "Sågverks" avdelning hade strax förut övergått till S. A. G. och bildat platsens L. S. Här lyckades arbetsköparen anskaffa en del strejkbrytare men L. S. kunde ändock föra striden så att segern låg inom räckhåll. Just då uppträdde "Sågverks" förtroendeman Svensson på stridsskådeplatsen, ordnade ett hemligt möte med strejkbrytarna, organiserade dessa i en avdelning och "legaliserade" på så sätt förräderiet. När "Sågverks" andra avdelning på platsen fick vetskap om detta protesterade den mot förbundsstyrelsen och förtroendemannen, men denne svarade att strejkbrytaravdelningen skulle tillhöra förbundet även om den andra avdelningen lämnade detsamma.

I Kalmar gjorde murarhantlangarna, som tillhörde L. S., sympatiaktion med murarna. Utan att L. S. visste något därom återupptogo murarna emellertid arbetet och lämnade hantlangarna i sticket. Dessa blevo därigenom utestängda från arbetsplatsen och i stället arbetade murarna med från Blekinge värvade strejkbrytare som hantlangare.

En konflikt vid läroverksbygget i Göteborg, vilken fördes av L. S., bröts först av strejkbrytare, vilka värvats av arbetarekommunens dåvarande ordförande, Axel Dahlström. F. ö. samma person, som vid ett tillfälle yttrade: "Enda sättet att bekämpa syndikalismen är att slå sönder S. A. C:s strider och sedan peka på nederlagen." Metoden har hela tiden använts av reformisterna, vilket det efterföljande kommer att visa. Dessa strejkbrytare ingingo därefter i den ökända avd. 49 av G. o. F. och fortsatte sedan sin judasgärning under stark polisbevakning.

Här skulle kunna nämnas massor av strider som brötos av reformisterna under S. A. G:s första år men vi skola inskränka oss till att relatera blott ett par fall till som inträffat före 1920.11

Vid Kallholm utbröt konflikt den 29 maj 1916. Anledningen var att en arbetare avskedats därför att han agiterat för L. S. Påföljande dag utfärdade avd. 78 av G. o. F. följande "kungörelse":

"Då här öppnad 'blockad' endast rör sig om en persons avskedande utan avtalsbrott, då dylikt ej finnes, hava medlemmarna i n:r 78 Kallholms Sv. Grov- o. Fabriks avdelning å i dag hållet möte beslutat: att arbetet här fortsattes i sin fulla utsträckning och arbetsvilli-ga hänvända sig till styrelsen för n :r 78 Sv. Grov- o. Fabriks."

År 1919 introducerades monopolismen i den form som än i dag praktiseras av reformisterna. Naturligtvis i intimt samarbete med arbetsköparna. Detta skedde under konflikten vid Arvikaverken.

Anledningen till denna konflikt var att A.-B. Arvikaverken avskedat fem av L. S. medlemmar, enär dessa inte ville utföra ett arbete till underpris, utan krävde registerpriser. Blockaden omfattade 19 L. S.-medlemmar och endast en grovarbetare, vilken tillhörde "Metall". Det gällde grovarbetet vid en nyanläggning: rälsläggning, grusning^ stenkrossning, bergsprängning och transport av sten, alltså arbeten, som lågo utanför "Metalls", Träarbetare- och Gjutareförbundens verksamhet, alldenstund dessa förbunds medlemmar aldrig utfört dylikt arbete under den tid de varit anställda vid Arvikaverken. Nu inkallades ordförandena i angivna förbunds avdelningar till arbetsledningen samt ålades att häva blockaden. De förklarade emellertid att de icke kunde besluta över arbeten, som tillhörde andra organisationer och resp. avdelningar hade förut meddelat L. S., att de icke hade med det av L. S. blockerade arbetet att skaffa samt att de därför icke komme att upptaga detsamma

även om arbetsköparen så önskade. Endast i det fall de arbetare, d. v. s. L. S.-medlem-marna, som stodo för blockaden, anslöto sig till avdelningarna, kunde de ändra denna sin inställning.

Som en följd av denna fingervisning utfärdade arbetsledningen följande proklamation:12

"Till

Ombudsmännen för vid A.-B. Arvika-Verken anställd personal tillhörande någon av nedanstående fackföreningar.

Svenska Metall- o. Järnarbetarefackföreningen.

Svenska Gjutareföreningen.

Svenska Träarbetarefackföreningen.

Svenska Målarefackföreningen.

Svenska Grov- o. Fabriksarbetarefackföreningen.

På grund av att kollektivt avtal nu kommit till stånd mellan den del av personalen vid A,-B. Arvika-Verken, som är ansluten till någon ovannämnda fackförening, och bolaget, men en ringt, del av personalen likväl ej är ansluten till någon av dem, måste vi hädanefter fordra att varje vid Arvika-Verken anställd person tillhör någon av ovanstående fackföreningar så att avtalets bestämmelser, komma att respekteras av alla vid verkstaden anställda och emotse vi därför att ni snarast tillse, att de som nu ej höra hit med det snaraste enrolleras.

De, som ej ansluta sig till någon av ovanstående fackföreningar ämna vi förelägga alternativet att förbinda sig respektera avtalets bestämmelser eller sluta sin anställning vid Arvika-Verken. Så snart medlem anmält sig vilja utträda ur fackföreningen anses han i samvia ögonblick skild från arbetet vid Arvika-Verken.

Arvika den 3 mars 1919.

A.-B. Arvika-Verken: V. H. Brunskog, Disponent".

Samtidigt fordrade arbetsledningen att de till ovannämnda förbund anslutna gjutarna, metall- och träarbetarna som hade sitt arbete förlagt inne i verken, skulle upptaga det av L. S. blockerade grovarbetet utanför verken. Arbetarna sade emellertid nej.

Den 2 maj anlände Alb. Pettersson för "Metall", Fröjd för Gjutareförbundet och Linde för Träarbetareförbundet från Stockholm och dessa herrar gingo direkt till arbetsköparen för att hämta sina-informationer. På kvällen hölls ett möte med de olika avdelningarna och från detta tillställdes L. S. en uppmaning att häva blockaden.. Om så13

icke skedde skulle densamma ej komma att respekteras av Arvikaverkens arbetare, sade man.

L. S. svarade, att blockaden hävdes därest de avskedade återintogos. Medlemmarna i "Metall" och Träarbetareförbundet — icke gjutarna — ansågo emellertid nu, drivna därtill av Pettersson, Fröjd och arbetsköparen, att den arbetare, som icke ville tillhöra den reformistiska rörelsen ansågs skild från arbetet vid verken.

Dagen efter lästes följande kungörelse med spärrad fetstil i borgartidningarna:

"Undertecknade fackförbund förklara härmed att den av Arvika Lokala Samorganisation mot Arvika-Verken förklarade blockaden vara tillkommen på ovederhäftiga grunder samt fotad på osanna beskyllningar och har Arvika L. S. trots uppmaning från vår sida att häva densamma vägrat att göra detta. På grund härav förklara vi härmed att alla till våra fackföreningar anslutna medlemmar hava rättighet och skyldighet att bryta sagda blockad. (Kurs. vår.)

Gjutareförb. avd. 138, Arvika.

Verkstadsklubben vid Arvika-Verken.

Tillhörande metallindustriarbetareförb :s avd. 18, Arvika.

Träarbetareförb. avd. n:r 221:s medl. vid Arvika-Verken.

Gjutareförbundets avdelning hade emellertid inte satt sin stämpel under detta strejkbrytaredokument, enär den röstat emot förslaget om att de skulle bli förrädare. Det var således från deras sida ombudsmannen, som ensam stod för den svarta gärningen.

Landssekretariatets strejkbrytar-paroll av 1917.

Det är inte någon tillfällighet att olika reformistiska avdelningar gång efter annan bryta syndikalisternas strider mot arbetsköparna. I Landssekretariatets memorandum till 1917 års kongress utfärdade man sålunda en regelrätt strejkbrytarparoll. Den lydde som följer:14

"Medlemmar av till Landsorganisationen anslutna förbund böra icke taga hänsyn till eller ställa sig solidariska med av syndikalistiska arbetare proklamerade strejker och blockader", säger man och till-lägger, att "de medlemmar av Landsorganisationen, som fortsätter arbetet å sådan plats, anses icke vara strejk- eller blockadbrytare."

Man kan verkligen med fog fråga: Vilken rätt har L. O. och förbunden, som under de senaste tjugosex åren agiterat för det organiserade strejkbryteriet, att kalla syndika-listerna splittrare och S. A. G. en splittringsorganisation?

I motsats till denna L. O :s inställning har S. A. G. alltid arbetat för och propagerat enighet på arbetsplatserna, i kampen mot arbetsköparna. Redan vid S. A. G:s andra kongress 1912 togo medlemmarna ställning till denna fråga och antogo följande uttalande:

Då den syndikalistiska rörelsen ej tager hänsyn till arbetarnas politiska och filosofiska åskådningar, då vi hävda den ekonomiska kampens mot det privatkapitalistiska produktionssystemet företräde framför andra kampformer, då alla som leva i och under löneslaveriets förnedrande system tvingas till gemensam kamp, konstatera vi därmed alla arbetares samhörighet på den ekonomiska kampens område och nödvändigheten av att samfält arbeta för förhindrande av fortsatt ekonomisk utplundring.

På grund härav markerar också kongressen skarpt behovet av ett samarbete på detta område av alla proletärer oavsett skilda uppfattningar i andra avseenden. Och uppmanas alla sam organisationer att söka sådant samarbete då gemensamt uppträdande är av nöden- och bidraga till hastigare och bättre lösningar av förestående konflikter, dock under förutsättning att vi betraktas som likaberättigad part och att S. A. C:s principer och uppfattning om taktiken icke kränkes eller ignoreras och vårt existensberättigande icke underkännes samt att samarbetet från båda sidor är ärligt menat."

Men de reformistiska splittringsmakarna och strejkbry-tarorganisatörerna togo ingen hänsyn till detta, varför det vid de till S. A. G. anslutna anläggnings- och byggnadsarbetarnas konferens 1915 föreslogs, att därest inte re-formisterna upphörde med sitt förräderi skulle syndikali-sterna svara med samma mynt. Ett sådant förslag kan naturligtvis inte försvaras, men med tanke på vad som15

förekommit, bör man inte förundra sig över att det framkom. Konferensen gjorde emellertid följande uttalande:

"Vi syndikalister hävda arbetareklassens obrottsliga solidaritet i kamp mot det ekonomiska slaveriet och om än utsatta för förräderier av klasskamrater, som lockats till dessa brott av den gamla arbetarrörelsens herrar, förklara vi, att arbetareklassen i kampen för sina intressen ej har annat att vänta från vår sida än solidaritet, trots allt.

Vi förledas icke till förräderi själva, därför att en del av våra kamrater så göra mot oss. Men räckande alla hederliga klasskamrater handen till handslag och löfte om samverkan skall detta emellertid inte hindra oss att med andra medel så kraftigt det står i vår makt bekämpa förräderiet, väl vetande att kampen mot förräderiet och för solidariteten blir en icke så ringa insats i hela arbetareklassens befrielsekamp i övrigt."

S. A. G:s medlemmar intaga fortfarande samma ståndpunkt som denna konferens hävdade. Endast med den moderationen, att de naturligtvis inte kunna ställa sig solidariska i reformistiska organisationers blockader, vilka

icke riktas mot arbetsköparna, utan uteslutande tillkomma för att jaga syndikalisterna bort från arbetsplatserna, för att monopolisera allt arbete för de reformistiskt organiserade. Att respektera dylika strider skulle betyda rena självuppgivelsen. Tyvärr har den reformistiska rörelsen nu kommit dithän, att ett icke ringa antal av deras blockader uteslutande ha detta syfte.

Arbetarnas klassolidaritet, på vilken den socialistiska arbetarrörelsen var byggd och vilken fortfarande måste vara grundförutsättningen för en framgångsrik kamp mot arbetsköpareväldet och löneslaveriet, den har den reformistiska rörelsen trampat ned i smutsen. För denna rörelse är den socialistiska idén bakom arbetarnas kamp numera "revolutionärt bråte" och i stället har den satt det egoistiska gruppintresset, den nazistiska likriktningen av arbetarrörelsen och mondismen som ledstjärnor.

Det är icke möjligt att inom ramen av denna broschyr redogöra för alla de förräderier och klassfientliga och skadegörande handlingar som den reformistiska organisationen gjort sig skyldig till. De få exemped vi här anfört16

utgöra endast ett bevis för att den reformistiska splittringsverksamheten icke är en ny företeelse. Den hade sitt frö i organisationens uppdelning i skrågrupper, den utvecklade sig sedan i det organiserade strejkbryteriet och i monopolismen. S.. A. C:s medlemmar ha allt sedan organisationens tillkomst varit utsatta för de hänsynslösaste förföljelser och fräckaste övergrepp från den gamla rörelsens sida och då förtroendemännen och deras likar stå upp och förklara, att L. 0:s och förbundens inställning till och-kamp mot S. A. C. i dag, blott och burt är en följd av striden vid de kooperativa byggnadsföretagen i Stockholm och skogskonflikten i mellersta Sverge i vintras, så är detta en medveten lögn. Det är icke verkliga eller påstådda misstag som syndikalismen gjort som föranlett denna kamp mot åsikts- och organisationsfriheten, utan det är mot syndikalismen som sådan man förklarat krig. Hur kan man annars förklara t. ex. strejkbryteriet i Karlstad ett par veckor efter S. A. G :s bildande eller Landssekretariatets strejkbrytarememorandum av 1917 för att nu endast nämna ett par fall?

Vi skola förbigå förräderiet i skogarna 1923, samarbetet med arbetsköparna för att i byggnadsavtalen införa den s. k. syndikalistklausulen. -Vi skola ej heller närmare beröra sveket och strejkbryteriet i striden mot A. K. vid Ulricehamnsbanan 1928—1929, ej heller L. 0:s stora anslag till Väg- och Vattenbyggnadsarbetareförbundet för understödjandet av förbundets lönenedpressnings- och slrejkbrytareverksamheten mot våra L. S. Vi skola i stället övergå till de senare årens händelser och visa hur den verksamhet den reformistiska rörelsen bedrivit utvecklat sig, hur den medvetet opererat bort klassamhörigheten och solidariteten bland arbetarna och i dess ställe satt gruppintresset och den reformistiska likriktningen enligt känt nazistiskt mönster.17

Strebelkonflikten.

Den 12 mars 1934 utbröt den bekaftta Strebelkonflikten. Anledningen till denna konflikt var bolagets försök att pressa ned lönerna. Redan på sommaren 1933 hade överenskommelse träffats mellan arbetsledningen och arbetarna om vissa timlöner, vilka skulle gälla till dess överenskommelse kunde träffas om nya ackordspriser. De första dagarna i mars månad 1934 framlade bolaget en ackordslista, som omfattade sådana priser att det skulle betyda en avsevärd lönesänkning. Arbetarna förklarade då att de icke kunde acceptera dessa priser utan begärde underhandling. Bolagsledningen vägrade emellertid att förhandla utan dekreterade i stället att därest inte ackordsprislistan godkändes skulle allt arbete därefter betalas med 85 öre pr timma. Timlönen hade tidigare, efter överenskommelsen 1933, varit 1: 06 resp. 1: 20 kr.

Då arbetarna inte ansågo sig kunna falla till föga för detta oförsynta krav beslöto de nedlägga arbetet. Arbetsstyrkan uppgick då till omkring 160 man, av vilka alla utom 18 voro anslutna till Västerviks L. S. Dessa senare tillhörde "Metall". Strejkbeslutet fattades vid gemensamt möte med samtliga arbetare och det var enhälligt.

Efter några veckor uttog bolaget stämning på Västerviks L. S. för avtalsbrott och Arbetsdomstolen resolverade att uppgörelsen av 1933, om åsidosättandet av det gamla avtalet i avvaktan på överenskommelse om nya ackords-priser, avtalsstridigt samt att det avtal som gällt jföre juni månad 1933 hade laga kraft, varför arbetarna

och organisationen ålades häva blockaden och återupptaga arbetet. Nu visade det sig emellertid att bolaget tolkade domslutet på sitt speciella sätt, ty man lät nu förstå att endast ett utvalt fåtal av de gamla arbetarna skulle få återanställning. Under sådana förhållanden ansågo sig arbetarna icke kunna häva blockaden, då de inte ville vara arbetsledningen behjälpliga med att trakassera det stora flertalet av de strejkande. I en skrivelse av den 17 maj gav arbetsköparen arbetarna en frist till den 23 maj för beslut om blockadens hävande eller ej. Ett par dagar innan denna frist utgick blevo emellertid samtliga ar-

218

betare, Västerviks L. S. samt S. A. G. återigen presenterade en stämning till Arbetsdomstolen. Som saken nu låg till kunde naturligtvis Blockaden inte hävas och när målet kom inför Arbetsdomstolen dömdes organisationerna samt 125 av de strejkande arbetarna att till bolaget utbetala sammanlagt 17,000 kr. i skadestånd. De strejkande medlemmarna av den reformistiska organisationen blevo skilda från målet.

•Nästa försök var att med tillhjälp av den offentliga arbetsförmedlingen och A. K. driva landets arbetslösa att bli strejkbrytare vid Strebelverken. Även denna framstöt blev ett grundligt fiasko för Strebelverken och Sv. Verkstadsförening.

Från reformistiskt håll gjorde man dock allt för att hjälpa arbetsköpare parten. Från början gjordes visserligen inga ansatser att organisera strejkbryteriet, men i ett intervjuuttalande förklarade dock L. 0:s sekreterare, Per Bergman, bl. a.: "Arbetsplatsen är fri för varje arbetssökande. Vid Strebelverken råder ingen konflikt i lagens mening. Givetvis måste alla arbetslösa hänvisas till denna arbetsplats, och vägra de, bli de utan både arbete och understöd." Detta var givetvis A. K:s och arbetsköparnas linje, den linje dessa alltid följt för att kuva för sin rätt stridande arbetare. Men, det var också som synes re-formistledarnäs, ty alla ledare intogo samma ståndunkt som hr Bergman. De reformistiskt organiserade, som vägrade låta sig kommenderas till strejkbryteri, miste också all hjälp från sina fackföreningar. Sällan har väl en stridande arbetargrupp, vars krav man dock erkände voro moraliskt berättigade, blivit utsatt för en så intensiv och hänsynslös hets i borgarpressen och i de socialdemokratiska och reformistiska tidningarna. Trots detta höllo de ut tappert över ett års tid, och hade icke det organiserade förräderiet tillkommit, hade de säkerligen hemfört segern.

Bolaget lyckades så småningom rafsa samman en del notoriska strejkbrytare, men inte ens dessa hade varit bolaget till någon hjälp därest inte Sv. Gjutareförbundet till sist legaliserat förräderiet. Visserligen hade förbundet lovat att icke blanda sig i konflikten, men i början av19

januari månad sände det en kommitté till Västervik för att "undersöka" konflikten. Denna kommitté sammanträffade och konfererade med arbetsköparna och strejk-brytarna, men en anhållan från strejkutskottet om ett sammanträde med kjommittén lämnades av denna utan avseende.

Resultatet av "undersökningen" blev att strejkbrytarna organiserades i förbundets avdelning i Ankarsrum. Först gjorde man visserligen en liten urskiljning av materialet, men sedan striden var definitivt bruten bildades en avdelning av förbundet i Västervik, och i denna tog man in rubb och stubb av strejkbrytaresläddret. Några andra fick man inte in- i avdelningen, och densamma betraktas fortfarande bland arbetarna i Västervik, reformister såväl som syndikalister, som en strejkbrytareavdelning.

Faktum kvarstår dock att det var Sv. Gjutareförbundet, som, på order av L. O., organiserade och genomförde förräderiet i Västervik. Men Strebelkonfliktens sista kapitel har ännu icke skrivits.

Byggnadsämneskonflikten.

I slutet av januari månad 1933 uppsade arbetsköparna inom byggnadsämnesbranschen i Stockholm med omnejd avtal och prislistor med Stockholms Byggnadsarbetaresyndikat, till vilket 97 proc. av inom denna industri arbetande voro anslutna. Några dagar senare meddelade bolaget i en skrivelse bl. a.: "Vi anse att med förslag angående nytt avtal bör anstå med hänsyn till förhållandena inom byggnadsfacket." Efter ytterligare några dagar dekreterade arbetsköparna en lönereducering med 10 proc. Arbetarna beslöto dock, med hänsyn till den väntade byggnadskonflikten, att icke för tillfället nedlägga arbetet utan begära underhandlingar. Denna begäran avvisades

av arbetsköparna, med den motivering att de nu ingått i arbetsgivareföreningen.

Arbetsköparna hade redan tidigare visat att de önskade öppen konflikt, detta av skäl som voro lätt förklarliga. Under tiden hade emellertid byggnadskonflikten utbrutit,20

en strejk skulle under sådana förhållanden varit totalt verkningslös, varför arbetarna kommo överens om att t. v. arbeta utan avtal.

Ett år senare, eller den 16 febr. 1934, tillställde Syndikatet bolagen en ny begäran om underhandling. Man avvisade denna med samma motivering som tidigare och den 21 samma månad uppsattes anslag på arbetsplatserna, vari det meddelades att man fr. o. m. den 1 mars skulle tillämpa de bestämmelser och lönevillkor, som fastställts i riksavtalet mellan Byggnadsämnesförbundet och Grov- och Fabriksarbetareförbundet. Detta innebar att de löner som stipulerades i det gamla avtalet skulle reduceras med 17—18 proc. Semestern skulle bli 4 i stället för förut 8 dagar och ersättning vid sjukdomsfall, vilket enligt syndikatets avtal utgått med halv avlöning för 70 dagar, skulle helt bortfalla. Ersättning för övertidsarbete skulle reduceras med 30 öre per timma. Allt som allt skulle denna reducering belöpa sig till omkring 1,000 kr. per arbetare och år. För arbetarna återstod då intet annat än att nedlägga arbetet för att slå tillbaka arbets-köparnas hutlösa angrepp. Till att börja med utfärdades endast blockad för ny arbetskraft, men när det visade sig ätt reformisterna, med ombudsmannen i G. o. F., hr Wettergren, i spetsen, omedelbart försökte organisera förräderiet, gingo arbetarna ut i öppen strejk samt blockerade arbetsplatserna. Detta avvärjde reformisternas strejkbryteriverksamhet, till en tid åtminstone. Men man var hela tiden i febril verksamhet för att komma åt att sätta dolken i ryggen på syndikalisterna och i detta syfte höll man täta sammanträden med arbetsköparna. Varje hemställan från Syndikatet till de reformistiska fackföreningarna om solidariskt stöd i denna berättigade kamp, förklingade ohörd. Där tänkte man inte på solidaritet, utan på förräderi.

Två månader efter konfliktens utbrott offentliggjorde också Soc.-Dem. en annons av följande lydelse:

"Meddelande.

Härmed få vi till våra medlemmars kännedom meddela, att vi icke ha någon konflikt med Sv. Murbruks A.-B., Centrala Murbruks A.-B.,21

Sand & Grus A.-B. Jehander, Nya Murbruksfabrikens i Stockholm A.-B., Liljeholmens Murbruksfabrik och A.-B. Karta & Oaxen. Enligt gällande avtal ha sålunda våra medlemmar rättighet och skyldighet att utföra arbete för ovannämnda företags räkning i samma utsträckning som före den av Stockholms L. S. utfärdade blockaden och bojkotten. (Kurs. vår.)

Stockholm den 7 maj 1934.

Sv. Grov- & Fabriksarbetareförbundet: Sv. Transportarbetareförbundet : Styrelserna."

Att arbetsköparna blevo överförtjusta över denna hjälp säger sig självt, och de gingo också i författning om att anskaffa en stor upplaga av sagda nummer av Soc.-Dem. — om de betalade för densamma eller fingo den gratis, skola vi låta vara osagt — som de sedan utdelade till reformistiskt organiserade arbetare.

Ett par veckor senare voro de reformistiska ledarna redo att stiga upp till arbetsköparna och skriva avtal med dem, utan aktgivande på de krav som framförts av arbetarna och den blockerande organisationen. De gjorde detta efter det två förlikningssammanträden hållits, vilka resulterade i förslag som så gott som helt tillgodosågo arbetsköparnas ursprungliga försämrings- och lönereduceringskrav, och vilka arbetarna därför avslagit.

Nu skrev visserligen reformisterna avtal endast för sina 6 à 8 medlemmar. Men detta avtal var endast ett stadfästande av arbetsköparnas krav samtidigt som man vandrade in på åtminstone en fabrik. L. S. medlemmar tvingades därför godkänna det sist framlagda medlingsförslaget. Hade de inte gjort detta, så hade förfaringssättet blivit detsamma som i Terbergerskonflikten. Där slöt som bekant "Textil" avtal för en särgrupp under Stockholms L. S. strejk och sedan lyckades arbetsköparen och reformistledarna gemensamt få ett utslag i Arbetsdomstolen, som ålade "Textil" att fullfölja avtalet och skaffa erforderlig arbetskraft därför. Att med andra

ord anskaffa strejkbrytare i den händelse syndikalisterna vidhållit blockaden. Att de skulle ha gjort detta behöver man ju22

inte ett ögonblick tvivla på. Strejkbrytarementaliteten i Landssekretariatets förslag av 1917 går åter igen. Ty under ämneskonflikten förklarade bl. a. "Transports" ombudsman, Helgesson, i en intervju i en borgerlig tidning: "---Det står våra medlemmar fritt att utföra transporter för murbruksfirmornas räkning, då vi inte befatta oss med syndikalisternas konflikter". I annat avseende än att vi konsekvent bryta dem, borde han i sanningens intresse ha tillagt.

Blockaden mot de kooperativa byggena.

Vi ha tidigare nämnt, att reformistledarna av olika storhetsgrader förklarat, att L. O. och förbundens monopolism, deras strejkbryteri och nazistmetoder i kampen mot syndikalisterna, uteslutande är en följd av striden omkring de kooperativa byggena. Vad som redan anförts i denna broschyr, om det ock endast är en bråkdel av vad som kunde nämnas om reformistiska övergrepp, bevisar att detta påstående är en lögn. Vi ha dock anledning att granska reformisternas renlärighet även i detta fall.

En del av de omstridda kooperativa byggnadsföretagen hade varit i verksamhet flera år när striden utbröt. Andra hade bildats vid tiden för uppgörelsen i den stora byggnadskonflikten, då arbetsköparna och reformistledarna gemensamt gingo in för att utestänga syndikalisterna från alla arbetsplatser. Nu är det i huvudsak reformis-terna som ensamma sköta om denna utestängningsverk-samhet.

Den första blockaden mot de kooperativa företagen utfärdades i december månad 1934. Dessförinnan hade omkring 60 procent av företagens arbetare varit reformistiskt organiserade. Inga anmärkningar hade anförts mot förhållandena på arbetsplatsen. Avlöningar och överskott hade utbetalats ordentligt och reformisterna förklarade själva att det var de bästa arbetsplatserna de någonsin arbetat på. Nu inträffade det emellertid att ett koopera-23

tivt företag anställde ett lag syndikalistiskt organiserade murare, och då tog det eld i knutarna. Murarna utfärdade först blockad varefter andra förbund förklarade sympatiblockad. Man motiverade dock icke åtgärden med talet om företagsformens "skadliga verkningar på löneläget", det kom senare. Hade blott de syndikalistiskt organiserade murarna vid detta tillfälle slutat arbetet och låtit re-formisterna tåga in på arbetsplatsen, hade blockaden upphävts. Det förklarade de blockerande organisationerna vid det tillfället. Detta gjorde emellertid inte syndikalis-terna och hetsen från reformistiskt håll tilltog, och efter några veckor hade det ena förbundet efter det andra utfärdat blockad mot så gott som samtliga av syndikalister-nas koop. byggnadsföretag.

Att aktionen gällde monopolrätt för reformisterna, och icke, så som det uppgavs, den kooperativa arbets- och anställningsformen, framgår ännu tydligare i det förslag som monopolorganisationerna förelade byggnadsfirman Clas Groschinsky, för vilken Koop. Byggnadsföreningen Sannadal utförde ett flertal större byggnader på entreprenad och i vilket det bl. a. stipulerades:

"Firman förbinder sig att endast använda byggnadsarbetare, tillhörande samorganisationen (Byggnadsfackens samorganisation) och Metallindustriarbetareförbundet. De hos firman anställda arbetarna kan dock kvarstå i arbete å de nuvarande arbetsplatserna till dessa färdigställts." (Kursiv, vår.)

I sin officiella förklaring till denna aktion deklarerade L. O. genom ombudsman V. Åman:

"Det är möjligt att denna förmånsrätt (arbetsmonopolet) i någon utsträckning ökat svårigheterna för syndikalisterna även inom byggnadsfacket att erhålla sysselsättning, men det är då att märka att de arbetstillfällen som syndi-kalisterna förlora, gå till andra arbetare. Syndikalisterna såsom arbetare berövas genom den reformistiska förmånsrätten icke några arbetstillfällen, men väl arbetarna i sin egenskap av syndikalister." (Kursiv, vår.)

Ett klarare erkännande av monopolismen och åsiktsförföljelserna kan man knappast få. Och då det kommer24

från en av L. O :s ledande män bör det äga full beviskraft även för en icke syndikalist.

Vid tiden för blockadaktionens igångsättande fanns det sex kooperativa byggnadsföretag i Stockholm som drevos

av syndikalister, ett som var blandat syndikalistiskt och reformistiskt samt åtta rent reformistiska kooperativa byggnadsföretag.

Mot dessa reformistiska företag, vilka voro organiserade precis på samma sätt som syndikalisternas, vidtog man inga som helst åtgärder, ty dessa anställde endast reformistiskt organiserade arbetare. Det var först senare, när skandalen började bli besvärande för blockadherrarna, som man lät kungöra att dessa företag skulle få fortsätta emedan "de ställt sig välvilliga till en avveckling av sin nuvarande driftsform". Detta förhållande framhävdes också i en broschyr, som de samverkande byggnadsfackförbunden utgav i maj månad 1935, vilket dock inte hindrade att man i Sv. Dagbladet för den 9 juni 1935 kunde få läsa en annons av följande lydelse: "Byggnadsgillet, Saltsjöbaden. Tel. 20. Utför omsorgsfullt ombyggnader tillbyggnader och reparationer. — Goda referenser."

Detta var ett av de reformistiska företag som påstods ha gått med på att upphöra med sin verksamhet. Även andra av dessa privilegierade företag fortsatte sin verksamhet som om ingenting hänt. Åtminstone till en tid.

Det kan dock icke förnekas att reformisternas blockader, leveransspärr och agitation bland kreditgivarna åsamkade de kooperativa företagen oerhörda svårigheter. Detta ledde också till att en del icke kunde fullfölja sina arbeten och att även en del av andelsinsatserna och överskotten gingo förlorade. Att så skedde är en direkt följd av reformisternas monopolaktion mot företagen. Hade de fått fortsätta sin verksamhet, utan att utsättas för de leveranssvårigheter och kostnadsfördyringar, som blockaden medförde, då hade arbetarna säkerligen i de allra flesta fall säkerställt sina insatser och överskott. När re-formisterna i dag skrika vitt och brett om "vi sade så", så är det samma personer, som tillfogat syndikalisterna förlusterna. Ett ganska egendomligt sätt att värna om arbetarnas intressen och löneri Uppenbart är att man fort-25

farande följer den Dahlströmska parollen: "Vi ska slå sönder S. A. C:s strider och sedan peka på nederlagen."

Att reformisternas s. k. principiella invändningar mot den kooperativa företagsformen är i högsta grad jesuitisk, framgår f. ö. av den omständigheten, att det runt om i landet finnes kooperativa företag av olika sorter, vilka godkänts av de reformistiska organisationerna fastän det förekommer dryga andelsinsatser, avdrag på arbetslönen m. m., som man särskilt vänt sig emot då det gällt de syn-dikalistiska företagen.

I Göteborg bildades 1919 Föreningen Byggnadsförbundet u. p. a. Den ombildades och inregistrerades 1932. Andelarnas storlek, som äro fördelade på 70 medlemmar, är 100 kr. och enligt stadgarna skall varje medlem ha 40 andelar. Likvid för andelarna uttagas numera med 15 proc. avdrag på ackordsöverskottet. Tidigare drogs 40 proc. Medlemmarna i föreningen äro anslutna till "Byggnadsträ", Murareförbundet, G. o. F. och S. A. G.

Föreningen Byggnadsindustri u. p. a., likaledes i Göteborg, har andelar å kr. 100, varav varje medlem måste teckna 50 stycken. Andelsinsatsen uttages med 20 proc. av ackordsöverskotten. Antalet medlemmar är 48, varav 40 tillhöra ovan nämnda reformistiska förbund och de övriga L. S.

Föreningen Bygg u. p. a., Göteborg. Andelar å 100 kr., av vilka varje medlem måste lösa 8 st. Av medlemmarna tillhör en S. A. G., de övriga "Byggnadsträ" och G. o. F.

Medlemmarna i Koop. För. Vatten och Värme, Örebro, äro anslutna till "Metall", Handelsarbetareförbundet och S. A. G. Andelsinsatsen är två andelar å 50 kr., vilken uttages genom avdrag på arbetslönen. Vidare finnes i Örebro en koop. förening inom måleribranschen, vilken är byggd på individuella andelsinsatser, och då det är endast reformister som tillhöra föreningen tillämpas givetvis arbetsmonopol.

Till Arvika karossfabrik, vilken startades 1934, har staten satsat 40,000 kr. och arbetarna måste lösa en andel vardera lydande på kr. 2,000. Insatsen uttages genom 10 proc. avdrag på lönen. Arbetarna äro anslutna till Metallindustriarbetareförbundet.26

Hunnebostrands Koop. Stenindustri stadgar att varje arbetare måste ha minst en andel å 50 kr. Likvid erlägges genom avdrag på lönen. Samtliga arbetare med undantag av en äro anslutna till Stenindustriarbetareförbundet. Både förbundet och avd. 21 ha satsat kapital i företaget.

När Kristian Jensens Sågverks A.-B., Orrholmen, Karlstad, stod inför likvidation övertogs detta av Karlstads stad och arbetarna. Staden satsade en halv miljon och arbetarna en halv miljon av aktiekapitalet. Aktierna lyda å kr. 200 och uttages likvid genom avdrag på lönen. Skogsägareföreningen är också delägare i företaget. Arbetarna äro reformistiskt organiserade.

De nämnda äro endast ett fåtal av de koop. företag eller bolag här i landet, som drivas ungefär på samma sätt som de omstridda byggnadsföretagen i Stockholm, men vi veta att det finnes dylika företag på en mängd platser. T. ex. inom glasindustrien finns det ett flertal, vilka därtill arbeta med löner under avtalet men likafullt äro godkända och understödda av det reformistiska förbund till vilket arbetarna äro anslutna. Om det var osunt, och ett system som med alla medel måste slås ned, att medlemmarna i syndikalisternas koop. företag "köpte sig arbete" genom andelsinsatser, borde det då inte vara lika osunt och ett lika stort brott mot "fackföreningsrörelsens principer", om reformistiskt organiserade arbetare göra likadant? Om det är någon skillnad, vari ligger denna? Om det inte är någon skillnad, varför få då dessa företag fortsätta? Det är tydligt att i det fallet har inte den reformistiska rörelsen några som helst principer, utan för denna är frågan rätt och slätt: Är det syndikalister som driva företagen och arbeta inom desamma eller inte?

Patentställningskonflikten.

År 1926 började de hos patentställningsfirmorna i Stockholm anställda arbetarna tänka på att organisera sig. De begärde därför att få inträde i Byggnadsträarbe-tareförbundets avdelning 1, men vägrades detta enär de27

icke betraktades som yrkesmän. De organiserade sig då i Stockholms L. S., vilken organisation under årens lopp haft avtal med arbetsköparna och successivt förbättrat arbetsbetingelserna, så att deras arbetsvillkor blevo bland de bästa inom byggnadsindustrin. Sålunda var timlönen 1934—1936 kr. 2: 75 och dessutom föreskrev avtalet semester, vilket inte förekommer i någon annan uppgörelse för byggnadsarbetare i Stockholm, särskilt tillägg vid olycksfall, o. s. v.

Det senaste avtalet som L. S. hade med patentställnings-firmorna utlöpte den 1 april 1936. Redan omkring ett år tidigare satte sig de reformistiska organisationerna i förbindelse med arbetsköparna och lyckades så småningom förmå dessa att förbinda sig att vid uppsägningstidens utgång uppsäga avtalet med L. S. och därefter träffa avtal med "Byggnadsträs" avd. 1, timmermännen. När uppsägningen kom meddelade också firmorna att de icke komme att träffa nytt avtal med L. S., utan skulle detta upprättas med "Byggnadsträ". Att märka är att kåren var 100-procentigt organiserad, men inte en enda man tillhörde den reformistiska organisationen.

"Byggnadsträ" träffade emellertid avtal med firmorna och samtidigt förband man sig, att därest de gamla arbetarna skulle blockera arbetet skulle timmermansfackföreningen skaffa strejkbrytare. Arbetet blockerades den 1 april, varefter ombudsmännen i förbundet och fackföreningen kommenderade sina medlemmar att utföra det blockerade arbetet. Genom en intensiv och lömsk agitation lyckades man så småningom förmå en del av de yngre och vankelmodiga av de strejkande att begära inträde i strejkbrytareorganisationen, och när dessa sedan, under skydd av den reformistiska rörelsen, bröto sin egen blockad, blev läget ohållbart för de äldre arbetarna. Den reformistiska rörelsen hade genom hot, svek och förräderi vunnit en ny viktoria. Timmermännen, som för tio år sedan icke önskade dessa ställningsbyggare som medlemmar, påstå nu att patentställningsbyggandet är deras arbete och följden av uppgörelsen torde bliva den att de gamla arbetarna så småningom utmanövreras från arbetsplatsen och ersättas med "riktiga" timmermän. Med-28

lemskapet i den reformistiska organisationen kommer ej i det fallet att hjälpa dem.

Beträffande ställningskonflikten ha inte reformisterna kunnat säga att det rådde oordnade förhållanden på dessa arbetsplatser. Ej heller har man i avtalet kunnat inrycka några förbättringar. Den enda ändringen är den att monopolparagrafen införts. Dock har man låtit förstå att denna arbetargrupp sedermera kommer att inordnas under riksavtalet, vilket kommer att betyda stora försämringar för densamma. Det rent nazistiska övergreppet mot ställningsarbetarna ingick som ett led i reformist-ledarnas solidaritetsfientliga angrepp mot S. A. G.

"Gruv" premierar fegheten och oärligheten.

I april månad 1936 utsände Gruvindustriarbetareförbundets styrelse ett upprop till sina avdelningar, som sökte strypa de sista resterna av ärlighet och krav på renlighet inom arbetarrörelsen. Dokumentet utgör ett typiskt exempel på den från S. A. G. köpte förtroendemannens, Edw. Mattsons, mentalitet. Det är icke nog med att han i detta upprop fegt kryper bakom de reformistiskt organiserade gruvarbetarnas ryggar, utan det är också de fega, oärliga och vankelmodiga man appellerar till.

I detta ynkedomscirkulär skriver man bl. a.:

"Det har länge varit förbundsstyrelsen och förbundets medlemmar bekant, att på platser inom gruvindustrin, där syndikalistiska organisationer finnas, dessa, för att så mycket som möjligt söka hindra sina medlemmar att övergå till Svenska Gruvindustriarbetareförbundet, förfara på så sätt, att medlemmar, som söka utträde ur L. S., måste personligen hos L. S. kassör eller styrelsen göra framställning därom."

Detta lär enligt Mattson vara obehagligt för medlemmarna, och han vill nu jämna vägen för dem.

"Många av vårt förbunds intresserade medlemmar, heter det i fortsättningen, ha därför hos förbundsstyrelsen, (där kröp Mattsons29

kända 'hjältemod' fram) gjort förfrågan, om intet kunde göras för att underlätta de syndikalistiska gruvarbetarnas övergång till Sv. Gruvindustriarbetareförbundet".

Med anledning av detta har förbundsstyrelsen ansett sig böra meddela följande:

1. Medlemmar från S. A. C. äga rätt till fri övergång till Gruvindustriarbetareförbundet, oeh deras medlemskap räknas från inträdet i den lokala samorganisationen, dock att rätt till arbetslöshetsunderstöd inträder enligt bestämmelserna i Landsorganisationens stadgar § 9 angående övergång mellan förbunden.

2. För erhållande av övergång till förbundet behöver medlemsbok från S. A. C. icke vara utskriven av L. S. kassör. Det är tillfyllest, om medlemsboken utvisar, att kontingenter till L. S. erlagts intill den vecka övergång till förbundet begäres.

Sedan inträdessökande L. S.-medlem beviljats inträde bör avdelningsstyrelsen därom underrätta L. S. kassör.

Sedan när har det inom någon arbetarorganisation blivit praxis, att medlemmar som vilja övergå till annan organisation inte behöva begära sina böcker utskrivna? Är det inte ett faktum att det inom en hel del reformistiska organisationer stadgas, att medlemsbok icke utskrives i annat fall än då medlemmen kan styrka att han skall byta yrke? Är det icke likaledes ett faktum att bok icke utskrives därest medlemmen deklarerar sin avsikt att övergå till S. A. G.? Jo, det är verkligen sant att de reformistiska organisationerna "förfara på så sätt", för att använda Mattsons uttryckssätt. Däremot har S. A. G :s L. S. aldrig vägrat att utskriva en klar bok därest medlemmen i övrigt fullgjort sina skyldigheter.

Den av Mattson introducerade metoden bryter mot en oskriven lag inom alla organisationer, den nämligen att den inträdessökande, därest han tidigare varit organiserad, skall uppvisa klar och av hans förutvarande organisation vederbörligen utskriven bok. För "Gruv" blir det härefter tillfyllest om medlemmen kan visa att han har sina kontingentrutor stämplade tills dato. Om han sedan skulle häfta i skuld till kamrater, till organisationen eller ha andra ouppklarade affärer med L. S., tar man ingen30

hänsyn till. Såvida det inte av reformistledarna rent av betraktas som en merit. Det går ju i stil med kamrattju-veriet, som praktiseras på vissa håll och med fackföreningsledarnas tysta gillande.

Stöld av organiserade arbetskamraters arbetslöner.

Den som under arbetarrörelsens första år vågat göra det påståendet, att den reformistiska rörelsen komme att urarta dithän, att dess ledare skulle uppmana sina medlemmar att stjäla andra organiserade arbetares arbetslöner, den personen skulle ögonblickligen stämplats som vansinnig. Och ändock har den reformistiska rörelsen sjunkit ned även till detta. Vi ha bl. a. ett exempel från Västerås för några år sedan. Där arbetade tre L. S.-med-lemmar och två reformister på samma träarbetareackord på ett bygge. När den reformistiske mätningsmannen efter

verkställd mätning gjorde upp fördelningslistan skulle enligt denna hela överskottet tillfalla de två refor-misterna och syndikalisterna skulle bli utan! Medlemmarna voro emellertid motståndare till denna aktion och arbetarna gjorde nu upp en ny, rättvis fördelningslista. Reformisterna vågade dock icke kvittera denna lista av rädsla för trakassering från avdelningsstyrelsens sida, varför de togo ut "förskott", så att den ene fick 22 öre och den andre 1:58 av överskottet innestående. Därefter blockerade avdelningsstyrelsen arbetsplatsen med den förevändningen att "intjänta arbetslöner icke utbetalats!"

I ett annat fall måste ett par syndikalistiskt. organiserade arbetare draga saken inför den borgerliga domstolen för att få ut de tillgodohavanden reformisterna stulit från dem. I Borås förekom en precis likadan historia och på en mängd andra platser har man tillämpat detta kam-rattjuveri gent emot syndikalisterna. I -en del fall ha de sistnämnda tvingats övergå till den reformistiska rörelsen för att kunna erhålla sina pengar, och i andra fall, då31

de vägrat göra detta, ha deras intjänta överskott hamnat i reformisternas fickor.

Finns det någon ärlig reformistiskt organiserad arbetare som kan stiga upp och försvara dessa "kampmetoder"?

L. O. och klasslagstiftningen.

I den mån arbetarrörelsen tillvuxit i styrka har man från borgerligt håll allt enträgnare yrkat på lagstiftning som syftar till att klavbinda arbetarorganisationernas rörelse- och handlingsfrihet. Här i landet har den reaktionära pressen tid efter annan satt igång systematiska hets- och lögnkampanjer för att skapa opinion för dylik lagstiftning.

Åkarpslagen känna alla till och år 1928 tillkom lagen om kollektivavtal och arbetsdomstol, vilken i stor utsträckning berövar organisationerna initiativet vid intressestrider på arbetsplatserna. När detta lagförslag förelåg i riksdagen satte arbetarna igång en intensiv propaganda emot detsamma och den dag avgörandet skulle falla påbjöd L. O. en halv dags proteststrejk. Ledarna uppmanade dessutom arbetarna, att därest lagförslaget antogs skulle de sabotera detsamma. Det dröjde dock inte länge förrän samma ledare läto välja sig till bisittare i denna domstol. Och de sitta där fortfarande. De ha därmed sanktionerat klasslagen och erkänt borgarsamhällets rätt att sitta till doms över arbetarnas och deras organisationers angelägenheter i samband med försäljningen av arbetskraft till arbets-köparna.

När avtalslagen antogs var varje intelligent arbetare på det klara med, att det inte skulle dröja länge förr än man skulle försöka driva igenom nya och mera rigorösa lagar mot arbetarrörelsen.

År 1929 motionerade också högern om en lag rörande "tredje mans" rätt till neutralitet i arbetskonflikter. Följden blev en utredningskommitté, som i sinom tid kom med ett betänkande, vilket i sin tur sedermera omredigerades till lex Lindhagen och slutligen lex Möller. Beträf-32

fande lagstiftningen om tredje man gjorde L. 0:s representantskap år 1932 ett uttalande i vilket man bl. a. förklarade:

"Bakom talet att vilja skydda tredje mans rätt vid arbetskonflikter döljer sig en önskan att hindra arbetarna i deras strävanden att söka förbättra sin ställning. Det är reaktionära krafter i samhället, som påkalla lagstiftningens hjälp i kampen mot de framstegsvänliga elementen, till skada för den svagare parten i kampen för tillvaron."

"---Arbetare! Män och kvinnor! Den fackliga rörelsens

frihet är i fara! Arbetarna ha aldrig varit känsligare än när. det gällt denna rörelsefrihet! Arbetarna ha aldrig varit beredda till större kraftuppbåd och större offer än då!"

Detta var i maj månad 1932. Någon månad senare kiev en socialdemokratisk regering upp på taburetterna och därmed förändrades L. O :s inställning till klasslagstiftningen.

I sitt yttrande till det bergendalska betänkandet gjorde L. O. år 1934 ett principuttalande i vilket man anförde:

"Med hänsyn till fackföreningsrörelsens politiska inställning och parlamentariska metod liksom till dess alltsedan

rörelsens första framträdande förfäktade krav på en social lagstiftning och en samhällelig organisation av det ekonomiska livet, kan fackföreningsrörelsen icke av principiella skäl motsätta sig en rättslig reglering inom sitt eget verksamhetsområde, även om i och för sig en dylik reglering lämpligast synes böra ske i samband med en sådan allmän organisation av näringslivet, som möjliggör för detta att planmässigt arbeta i samhällets tjänst. I konsekvens härmed kan fackföreningsrörelsen icke heller motsätta sig, att tredje mans rätt till neutralitet i arbetskonflikter genom lagstiftning skyddas."

När under 1934—1935 olika riktningar inom arbetarrörelsen sökte resa en opinion mot denna klasslagstiftning och då syndikalisterna i detta syfte sammankallade den s. k. urtimakonferensen, ingrep L. 0:s styrelse mot denna kamp mot de planerade klasslagarna. Den utsände det beryktade cirkulär 870, genom vilket icke bara varje fackföreningsmedlem, som deltog i konferensen, utan jämväl varje fackförening, som sände representanter till den-33

samma, hotades med uteslutning. De avdelningar som då redan valt ombud skyndade sig att återkalla dessa. Man föll på knä inför de politiska schackrarna i parlament och fackföreningar.

Vems ärende gingo L. 0:s ledare den gången om inte reaktionens?

Fråga de reformistiska fackföreningsmedlemmarna, om det är den reformistiska fackföreningsrörelsens uppgift att förhindra kampen mot klasslagstiftningen och därmed befrämja och underlätta densamma.

Att lagen denna gång, trots L. 0:s och socialdemokraternas principiella godkännande, ändock icke blev antagen, berodde sannerligen inte på fackföreningsledarnas och de socialdemokratiska politikernas vilja att slå ned densamma. Och därför hänger faran av en dylik klass-och strejkbrytarelag fortfarande över den svenska arbetarklassen.

I det virrvarr som uppstod i slutstriden om tredjemans-lagen, passade emellertid riksdagen, och därmed även socialdemokraterna, på att rutscha igenom en lag, som hittills varit till mycken ohägn för arbetarorganisationerna och som kommer att bli det ännu mer i fortsättningen, nämligen varsellagen. En lag som ger arbets-köparna möjlighet att rusta sig ordentligt för en strid och en lag som i vissa fall gör det omöjligt att kunna genomföra en aktion från arbetarnas sida.

Fackföreningarna utnyttjas för politiska partiintressen.

Socialdemokratiska partiet här i landet och Svenska Landsorganisationen äro så intimt allierade, att man många gånger har svårt att dra upp gränslinjen mellan dessa två organisationer. Praktiskt taget har vad som var avsett att bli arbetarnas kamporganisation gent emot arbetsköparevälde, utsugning och förtryck blivit blott och bart en stödorganisation åt den svenska socialdemokratien. Partiet driver en ständig agitation, vilken också34

delvis burit frukt, för de reformistiska fackföreningarnas kollektivanslutning till detsamma. L. O. har anslagit hundratusentals kronor till valfonderna och de olika fackförbunden och avdelningarna göra också tid efter annan stora anslag. Hand i hand med denna politiska verksamhet ha de reformistiska ledarna, vilka i stor omfattning äro det socialdemokratiska partiets representanter inom kommunala och statliga institutioner, avhänt de ekonomiska organisationerna en hel del av vad man tidigare betraktat som deras självklara uppgifter för värnandet av arbetarklassens intressen. Initiativet och handlingsfriheten har frånhänts arbetarna-medlemmarna och i stället lagts i händerna på politiker, vilka i vissa fall inte ens äro anslutna till arbetarnas fackorganisationer.

Sålunda har man konsekvent förhindrat varje aktion mot den förhatliga svältfirman A. K., detta med den förklaringen, att avskaffandet av denna svält- och lönened-pressningsinstitution endast kunde åstadkommas av riksdagen, och följaktligen måste arbetarna välja in socialdemokrater i den lagstiftande församlingen för att detta arbetarnas krav skulle kunna förverkligas. Socialdemokraterna ha nu under en följd av år t. o. m. haft regeringsmakten, men A. K. är lika suverän som tidigare och svältlönerna äro lika usla som någonsin. Hade icke arbetarna på detta sätt förhindrats att tillgripa den direkta aktionen mot detta förnedrande system, så är det icke uteslutet annat än att A. K:s historia för länge sedan varit all. Att arbetarna genom sina ekonomiska organisationer ha makt, därest den användes på rätt sätt, att genomföra en sådan aktion, den saken kan väl

knappast förnekas. I stället för att vara verkliga ledare ha dessa reformismens förgrundsfigurer blivit arbetarklassens missledare, vilka lett arbetarrörelsen in på spår, som allt mer avlägsna sig från socialismen och från demokratin.

Likadant är förhållandet evad det gäller en annan fas av arbetslöshetsproblemet och kampen mot arbetslösheten och den därav följande fattigdomen, nämligen35

Frågan om arbetstidsförkortningen.

Såväl fackföreningsinternationalen som också den socialistiska internationalen ha uttalat sig för arbetstidens förkortning till 40-timmars arbetsvecka samt uppmanat sina sektioner att arbeta för lösningen av denna fråga. En hel del fackföreningar ha också antagit uttalanden i samma riktning. Rationaliseringen har nu drivits så långt, att en arbetstidsförkortning av åtta timmar per vecka icke på långt när är tillräckligt för att i någon större utsträckning bereda sysselsättning för den teknologiska arbetslöshetens offer, men ändock har man från L. 0:s och förbundens sida ingenting gjort för att ens söka förverkliga internationalernas moderata krav. Stora avtalsrörelser ha förts sedan denna fråga blev högaktuell, men kravet om arbetstidsförkortning har icke införlivats i de nya avtalsförslagen. Beträffande övertidsarbete och mång-syssleri har man varit lika ointresserad. Man har nöjt sig med ett eller annat uttalande, vilka till ingenting förpliktat.

Även detta spörsmål har politikerna fått taga hand om. Arbetsbyrån i Genève antog den 20 juni 1935 en konvention om' 40-timmars arbetsvecka samt hemställde man till regeringarna att ratificera konventionen. Vid Genève-konferensen . representerades den svenska regeringen av statsrådet Möller, som röstade för konventionen. Hemkommen till Sverge förklarade han emellertid i en intervju, att han ingalunda saknade förståelse för de invändningar mot regeringens i Genève intagna ståndpunkt, som kommit till synes i pressen. Samtidigt deklarerade han, att reformen — alltså 40-timmarsveckan — icke kan, i varje fall icke just nu, för Sverge ha samma värde ur arbets-löshetsbekämpande synpunkt, som för de länder där man framför allt yrkat på den. Vidare sade han att konventionen tills vidare icke förpliktade till något och betraktade det som uteslutet att i Sverge införa 40-timmarsveckan för byggnads-, järn- och stålindustrierna. Röstningen i Genève var alltså blott en demonstration, som till ingenting förpliktade en socialdemokratisk regering.36

När socialministern sade att arbetstidsförkortningen för Sverges vidkommande inte hade något nämnvärt värde, fanns det dock omkring 100,000 arbetslösa här i landet. Trots högkonjunkturerna är arbetslösheten fortfarande slor, men ingenting göres för att åstadkomma en lösning enligt internationalernas och arbetsbyråns riktlinjer. För de arbetslösa i Sverge finns det fortfarande endast A. K. och dess svältlöner. Trots det mäktiga socialdemokratiska partiet och L. O :s ännu mäktigare armé om 700,000 man. Och varför? Därför att all makt och alla initiativ lagts i händerna på ledarna, som skickligt förstå att avvärja varje försök till direkt aktion från arbetarmassornas sicla.

L. O. och kampen mot nazismen.

Nazismens seger i Tyskland medförde en fullständig katastrof för den tyska arbetarrörelsen. Organisationerna raserades, föllo sönder och samman. De egendomar de hade stulos av de nazistiska segrarna. Massor av klasskamrater mördades, tusentals inspärrades i fängelser och koncentrationsläger medan andra lyckades undkomma de brutala förföljelserna genom landsflykt.

Världens organiserade arbetare reagerade kraftigt inför dessa nazismens våldsdåd och en internationell proteststorm mot nazismens metoder svepte över världen och åtgärder vidtogos för att sätta handling bakom protesterna.

Den syndikalistiska internationalen utsände paroll om bojkott och blockad mot Nazi-tyskland. Även den reformistiska rörelsens internationella formationer ryckte in för internationell kamp i detta avseende. Den 19 maj 1933 sammanträdde i Paris styrelserna för Fackförenings-internationalen och Socialistiska arbetareinternationalen. Detta styrelsemöte gjorde ett uttalande vari det anser:

"vara sin plikt att inför de nya bevisen på Hitlerregeringens terror och exempellösa barbari höja sin skarpaste

protest mot dessa oerhörda händelser. Det uttalar ^in sympati för och sin solidaritet med de förföljda tyska arbetarna såväl som den fascistiska diktaturens andra offer och sin avsky för de för fascismens framfart känneteek-37

nande otroliga våldsdåd, nämligen inte blott genom enkla protester, utan genom direkt moralisk och materiell bojkott och andra positiva medel på politiska, finansiella och ekonomiska områden."

Den 30 juli till den 3 augusti höll den reformistiska fackföreningsinternationalen, till vilken L. O., är ansluten, kongress i Brnssel. Denna diskuterade även frågan om kampen mot den tyska nazismen och i det uttalande som gjordes bekräftades ånyo fackföreningsrörelsens beslut:

"att till det yttersta försvara människornas demokratiska rättigheter och friheter samt att bekämpa fascism och diktatur i alla länder.

---- Den utomordentliga fara, som uppstått genom den tyska

nazistregimen kräver oekså utomordentliga åtgärder. Kongressen utfärdar därför en allmän bojkott mot tyska varor och produkter. Den hälsar med tillfredsställelse aktionerna från de enskilda landsorganisationerna, vilka redan beslutat åtgärder i denna riktning. Till alla anslutna organisationer ställes nu en uppmaning att omedelbart, och. i den mån det är dem möjligt, vidtaga erforderliga åtgärder i syfte att göra bojkotten effektiv."

Det var dock först den 5 sept. 1933 som L. O. utsände en maning till bojkott av tyska varor. Parollen var ganska vag och lämnade många kryphål öppna, vilket gjorde det möjligt för vederbörande att komma undan bojkotten och dess verkningar.

L. O. framhöll i sitt beslut bl. a.:

"Vi framhålla uttryckligen, att det icke är fråga om transport-blockader eller andra aktioner, som kunna ställa svenska företag i omedelbara svårigheter ocli medföra arbetslöshetsrisk för svenska arbetare. Det är heller icke avsikten att vidtaga åtgärder, som kränka gällande avtal och således endast resultera i obehag för arbetarna själva. Avsikten är att genomföra en köpblockad, varvid en var undviker att tillhandla sig tyska varor, så länge likvärdiga produkter av inhemsk tillverkning eller i import från andra länder kunna förvärvas."

L. 0:s cirkulär om bojkotten slutar med följande maning:38

"Bidrag till förverkligandet av Faekföreningsinternationalens paroll ! Undvik att köpa tyska varor, så länge hitlerdiktaturen består! Intressera husmödrarna för köpstrejken! Obruten front mot fascism och nazism! Slå vakt kring demokratin och friheten."

Någon månad därefter höll utrikesminister R. Sandler ett föredrag i Göteborg, i vilket han i följande ord riktade ett angrepp mot L. 0:s paroll om bojkott:

"Det andra jag har att säga, adresserar sig till arbetarorganisationerna, som också få erinra sig ansvaret för att föra handelspolitik vid sidan av statsmakterna. Jag avser, som alla kunna förstå, proklamationen om bojkott av tyska varor. Jag upptar den saken nu och här, emedan jag av tidningspressen sett, att här i Göteborg cirkulär utgått, som avse en otillbörlig påtryckning på affärsidkare. Jag vill meddela, att hade man med en förfrågan hänvänt sig till utrikesled-ningen före bojkottproklamationen, så hade beskedet blivit bestämt avrådande. För att ingen skall tro, att ett fall av personlighetsklyvning här föreligger, vill jag tillfoga: Hade man frågat mig som partivän om min mening, hade socialdemokraten förklarat sig i slutsatsen vara ense med utrikesministern.*'

Den socialdemokratiske utrikesministerns resonemang är betecknande. Det var för övrigt samma man som senare i debatten om sanktionerna mot Italien förklarade att Sverge hade plikt att deltaga i dessa på grund av sitt medlemskap i Nationernas Förbund. Men är det inte samma förhållande med L. O. och det socialdemokratiska partiet? Dessa båda organisationer tillhöra sina respektive internationaler. När dessa beslutat om bojkott så medför väl medlemskapet även förpliktelser i det fallet. Socialdemokraten Sandler, tyckes tydligen anse att arbe-tacna ha större förpliktelse till det av kapitalistiska stater behärskade Nationernas Förbund, än till sina egna

internationella organisationer. Detta förhållande belyser mer än annat arbetarrörelsens dekada&s.

L. O :s paroll om köpstrejk blev dock endast en paroll på papperet. • Intet har från det hållet gjorts för att aktualisera och organisera densamma. Några fackförbund ha dock gjort en del insatser därför.39

S. A. G. har däremot med energi och efter förmåga kraftigt gått in för bojkotten. Särskilt har tysk film träffats av bojkotten som syndikalisterna upprätthållit. Erkännande röster ha även höjts för denna S. A. C:s insats. Så exempelvis framhålles i "Transportarbetaren" för april månad 1935:

"Vi äro ingalunda några beundrare av den syndikalistiska rörelsen och dess stridstaktik. Rätt skall dock vara rätt. Ett erkännande måste man ge dem och det är, att de gjort mera än någon annan organisation i kampen mot den nazistiska filmen. Den tyska filmproduktionen har reducerats med 50 proc. och vad Sverge angår äro möjligheterna att placera tysk film ytterst begränsade till följd av bojkotten."

I Svenska Typografförbundets tidning n:r 16, 1936, framhålles i en artikel riktad mot L. O :s politik i detta avseende, att "beträffande bojkotten av de tyska filmerna har den saken överlåtits åt syndikalisterna att sköta om. För resten med utmärkt resultat."

Vi kunna således fastslå, att L. O. genom sin vägran att sätta in hela sin kraft för att göra bojkotten effektiv undergrävt och splittrat den internationella aktion som dess egen inernational proklamerat. Denna uraktlåtenhet att göra sin proletära internationella plikt sammanhänger med den borgerliga mentalitet och den undfallenhetspoli-tik som numera behärskar den svenska fackföreningsrörelsen i så stor utsträckning. Att L. O. inte vill någon arbetarklassens självständiga kamp framgår klart av det sagda.

Den reformistiska fackföreningsrörelsen som demokratins dödgrävare.

"För demokrati och frihet", överallt i 1 majdemonstrationerna 1936 mötte man denna paroll. Den var riktad mot fascismen.

De demokratiska fri- och rättigheterna ha tillkämpats40

genom massornas kamp under århundraden emot tyranni och förtryck. Till de oförytterliga fri- och rättigheter som inneslutes i begreppet demokrati, hör yttrandefrihet, tryckfrihet, församlingsfrihet och föreningsfrihet. Den som trampar dessa rättigheter under fötterna, han trampar också demokratin under fötterna, ban är demokratins fiende.

När nu den reformistiska fackföreningsrörelsen gått in för utrotandet av de syndikalistiska organisationerna och som medel härtill berövar syndikalisterna deras arbete och rycker brödet ur munnen på deras hustrur och barn, så trampa de demokratin under fötterna, därigenom att de förvägra de syndikalistiska arbetarna föreningsrätten.

Med undertryckandet av syndikalisternas föreningsrätt undertrycka de praktiskt taget även deras andra demokratiska fri- och rättigheter. De beröva dem deras möjligheter att verka för spridandet av sina idéer eftersom varje idérörelse måste ha en organisationsapparat till sitt förfogande för att fritt och effektivt kunna verka för sina idéers spridning i tal och skrift. Praktiskt taget förgriper man sig samtidigt på syndikalisternas yttrandefrihet, tryckfrihet, församlingsfrihet, eftersom utövandet av dessa rättigheter äro förbundna med möjligheten för dem att sammansluta sig, att organisera sig.

I den mån den reformistiska fackföreningsrörelsen på ett sådant sätt förgriper sig på syndikalisternas demokratiska rättigheter är deri avgjort antidemokratisk.

Vi stöta här återigen på de reformistiska organisationernas släktskap med de fascistiska diktaturregimerna. Dessa tillåta ju heller icke arbetarna rätten att organisera sig. Och de undertrycka likaledes arbetarnas yttrandefrihet, tryckfrihet och församlingsfrihet.

Fråga de reformistiska arbetarna om de äro anhängare av fascismens undertryckande av demokratin. De skola svara nej. Men fråga dem då, om de äro anhängare av att de reformistiska fackorganisationerna använda sig av fascistiska metoder gent emot annorlunda tänkande socialistiska riktningar. Fråga dem om de äro anhängare av

metoder, som hjälper till att förbereda införandet av en fascistisk regim här i landet.41

Den reformistiska fackföreningsrörelsens fascistiska själ.

Vad är det som karakteriserar fascismen i dess förhållande till fackföreningsrörelsen?

Fascismen har, där den kommit till seger, likriktat fackföreningsrörelsen. Den har upplöst och undertryckt de fria fackliga sammanslutningarna, isynnerhet de socialistiska, och överfört medlemmarna till ett statligt organisationsmonopol ungefär på samma sätt som den svenska staten exempelvis sammanfört alla företag inom tobaksindustrin till ett tobaksmonopol. Detta frihetskränkande undertryckande av fackföreningsrörelsen har fascismen genomfört med diktatoriska maktmedel, med hjälp av all slags terror, framförallt genom att beröva sådana arbetare deras arbete som opponera sig mot organisations-monopolet.

Fråga de reformistiska fackföreningsmedlemmarna om de äro anhängare av fascismens undertryckande av de fria "fackorganisationerna eller om de äro anhängare av massornas frihet att organisera sig i egna sammanslutningar.

Arbetarna komma att svara nej. Men fråga dem då, hur de kunna slå vakt om Landsorganisationens organisationsmonopol, som är en avbild av fascisternas organisa-tionsmonopol.

Landsorganisationen har i en resolution tagit avstånd från "monopolismen". Men därmed menar man att man är motståndare till att stänga organisationerna för erhållandet av medlemskap. Fackföreningarna skola stå öppna för medlemskap för alla. Att detta icke följes är en känd sak. Det är ofta så inom byggnadsindustrin, att en arbetare först måste ha arbete innan han kan få medlemskap. Men söker han då först att skaffa sig arbete, förvägras han arbete, därför att han icke har medlemskap. På så sätt blir fackföreningen ett slutet sällskap som för sig monopoliserar arbetet, ett förhållande som står i uppenbar strid pied klassolidaritetens begrepp.

Däremot har Landsorganisationen helt öppet gått in42

för organisationsmonopol. L. O :s egna ombudsmän ha offentligt deklarerat detta.

Landsorganisationens organisationsmonopol innebär, att det icke får existera några andra organisationer än landsorganisationens. L. O. eftersträvar således att likrikta fackföreningsrörelsen på enahanda sätt som de fascistiska och nazistiska regimerna. Den förfogar icke över samma omfattande maktmedel som de fascistiska regimerna och är därför dömd till en viss begränsning i sina likriktningssträvanden. Men dess vilja till likriktning och organisationsmonopol är lika nitisk.

Ett av de mest använda medlen är arbetstjuvnad i förening med monopolavtal, överallt där så går för sig, sluter man avtal som ger den reformistiska fackföreningens medlemmar företrädesrätt eller uteslutanderätt till arbete och skapar därmed arbetsmonopol. Finns det syndikalis-tiska arbetare på arbetsplatsen stjäl man genom avtalet deras arbete och driver dem i armarna på arbetslöshet. Att deras kvinnor och barn därmed samtidigt kastas i armarna på svält och umbäranden bekymrar icke den organisationsmässiga arbetstjuvnadens bålde riddare.

Vi finna, att de reformistiska fackorganisationerna på detta sätt använda sig av delvis samma tvångsmedel som de fascistiska regimernas tyranner för att genomföra sin likriktning eller sitt organisationsmonopol. Vi finna att denna terror, speciellt riktad mot syndikalisterna, är lika frihetsfientlig som de fascistiska regimernas. Hade de reformistiska fackorganisationerna haft samma maktmedel till sitt förfogande som de fascistiska myndigheterna, så är det troligt att de också använt sig av dem för att utrota den syndikalistiska rörelsen.

Fråga de reformistiska arbetarna, om de äro anhängare av dessa metoder. Fråga dem varför de, när det gäller fascismen, fördömer systemet, men när det gäller den reformistiska fackföreningsrörelsen accepterar det eller åtminstone inte opponerar sig emot det.

Fråga .dem, om de mena allvar med kampen mot fascismen. Om de svara ja, fråga dem då hur de kunna understödja ett organisationssystem, som arbetar fascistiskt och förbereder en fascistisk regim.43

Den reformistiska fackföreningsrörelsen är kampens fiende.

Av det föregående framgår tydligt och klart att klasskampen helt och hållet kommit på avskrivning inom den reformistiska rörelsen. Man har fört arbetarna och deras organisationer allt längre bort från den ekonomiska kampen, den direkta uppgörelsen med arbetsköparna på arbetsplatserna, och i stället utnyttjat dem och organisationerna i partipolitikens tjänst, vilket resulterat i kohandel med borgarna, till fromma för de sistnämnda och till skada för hela arbetarklassen. I de strider, som, trots alla de förebyggande och prohibitiva åtgärder de reformistiska och politiska ledarna vidtagit, ändock förekomma, ha också arbetarna under de senaste åren varit svårt handikapade. Detta därför att de under inga förhållanden fått vidtaga åtgärder eller framföra krav, vilka kunnat ställa "arbetarregeringen" i en svår situation i avseende på möjligheterna att kunna sitta kvar på taburetterna eller ifråga om det goda samarbetet med borgar-partierna. Gång efter annan har därför regeringen eller dess talesmän bland de reformistiska tjänstemännen i det kritiska ögonblicket stegat fram till underhandlingsbordet med dekret, som tvingat underhandlingsdelegerade på arbetarsidan att stämma ned tonen gent emot arbetsköparna.

Fullt logiskt har denna skrinläggning av klasskampen medfört att L. O. i dagarna tagit initiativ till återupplivandet av vad man en gång, efter Ådalsmorden 1931, ansåg och på reformistiskt håll förklarade vara en för alltid avsomnad "storhet", nämligen mondismen. Man uppger att det är skräcken för avtalslagarna, som stämt L. O. till denna samförståndspolitik. Och detta fastän L. O. har 700,000 medlemmar och socialdemokratiska arbetarepartiet är landets största.

Men om L. O. och socialdemokraterna lida av minder-värdighetskomplex gent emot profitörer, kupongklippare och arbetsköpare, tycks man i stället vara behäftad med ett utpräglat storhetsvansinne och en ohejdbar härsk- och44

maktlystnad i sitt förhållande till andra, utom L. O. stående arbetarorganisationer. I samma utsträckning som viljan till kamp för arbetarnas livsintressen tynat bort, i samma utsträckning tilltar den reformistiska rörelsens kamp mot den syndikalistiska organisationen här i landet. Tack vare sitt välförhållande till arbetsköparna får också L. O. i den allra största utsträckning hjälp av dessa i utätnings- och utsvältningsaktionerna mot syndikalisterna. Man blundar för att medlemmarna stjäla syndi-kalisternas överskott, man påbjuder organiserat strejkbryteri för att jaga bort syndikalisterna från arbetsplatserna, man sänder kommittéer till arbetsledningarna för att varna dessa för att taga in syndikalister i arbetet, och i de fall en liten oorganiserad arbetsköpare vägrar ge reformisterna monopolrätt till allt arbete, slungar man in hela den styrka de 700,000 besitta för att förinta honom som företagare.

Detta är den nazistiska likriktningens princip satt i system inom svensk arbetarrörelse. Det är koncentrationslägren, landsförvisning och tortyr enligt andra, speciellt svenskt reformistiskt demokratiska principer.

De reformistiska ledarna förkunna, att de vilja tvinga syndikalisterna in i de reformistiska organisationerna för att åstadkomma en "enhetlig" fackföreningsrörelse. Är denna "enhetlighet" avsedd att stärka fackorganisationernas angreppskraft mot kapitalism och utsugning?

Naturligtvis söker man vilseleda arbetarna därmed, men verkligheten visar något helt annat.

Vid 1935 års remissdebatt skröt statsministern över den arbetsro som skapats på arbetsmarknaden. Han visade hur under månaderna september—december 1934 3,094 avtal utlöpt omslutande 287,707 arbetare. Av alla dessa uppsagda avtal hade intill remissdebatten i januari 1935 endast ett avtal omfattande en arbetsköpare och två arbetare förorsakat strid.

Detta var vid en tidpunkt av uppåtgående konjunkturer gynnsamma för arbetarna för genomförandet av nya krav. Det var också efter den allmänna reduceringen av lönerna under de närmast föregående åren, vilket i dub-45

bel måtto berättigade arbetarna att gå till kamp för sina intressen.

Statsministern yttrade emellertid: "Jag anför dessa siffror endast för att fastslå, att vi icke ha att göra med en fackföreningsrörelse utan ansvar för de samhälleliga intressena." En mera omfattande lönerörelse skulle givetvis

ha oroat den socialdemokratiska regeringen. Arbetarnas ekonomiska intressen måste sålunda offras för det socialdemokratiska partiets politiska intressen.

Det är ett sådant tillstånd man vill genomföra med en "enhetlig" fackföreningsrörelse, där all opposition har nedtystats. Det är en "enhetlighet" till döds man vill åstadkomma. Det är kyrkogårdens frid man vill skapa på arbetsmarknaden i största samförstånd med arbetsköpare och profitörer.

En av arbetsköparevärldens största spetsar avtackade också fackorganisationerna på följande sätt vid samma remissdebatt:

"Inom högern betrakta vi de fackliga sammanslutningarna inom olika yrkesområden som en värdefull och stimulerande tillgång inom svenskt näringsliv".

Det torde vara svårt att få fram ett mera komprometterande uttalande. Det är reaktionens erkännande och tack.

Varigenom ha arbetarna hittills förbättrat sin ställning i samhället? Genom att använda sina organisationer till kamp och strid mot utsugarväldet. Någon annan väg finns ej heller för framtiden. Men nu vilja reformistledarna skapa kyrkogårdsfrid på arbetsmarknaden och därmed dömer man fackföreningsrörelsen till långsam undergång och död.

Vilja de reformistiskt organiserade arbetarna stödja denna utveckling genom att bekämpa den syndikalistiska rörelsen?46

Slå tillbaka reaktionen inom arbetarrörelsen.

I den svenska arbetarrörelsens ungdom hade de reformistiska fackförbunden i sina principuttalanden och på sina program socialiseringen av produktionsmedlen och löneslaveriets avskaffande. Dessa socialistiska krav ha nu utmönstrats såsom varande "revolutionärt bråte". Därmed har den reformistiska rörelsen även principiellt förlorat sin socialistiska karaktär och i praktiskt handlande har den ju med hundratals exempel fastslagit att den endast strävar efter att inom ramen av det kapitalistiska samhällssystemet tillvarataga vissa monopolistiska skråintressen, samt att de för att tjäna dessa intressen använda sig av nazistiska kamp- och våldsmetoder.

Här i landet är det numera endast de syndikalistiska organisationerna som fortfarande står på socialismens och klasskampens fasta grund. De endä organisationerna som på sitt program ha löneslaveriets avskaffande och arbetarnas övertagande av produktionen.

I dessa dagar går reaktionen fram med stormsteg världen över. Såvida arbetarna inte vilja prisgiva allt vad de vunnit under årtionden av uppoffringar och kamp, om de icke vilja svika de pioniärer, som givit sina liv åt arbetarnas rätt att organisera sig och åt socialismen, såvida de inte åter vilja bli livegna, måste de upptaga kampen mot? denna reaktion.

Syndikalismen har aldrig varit mera behövlig och mera berättigad än vad den är i dessa dagar, när reaktionen både inom och utanför arbetarrörelsen allt hänsynslösare trampar demokratin och de mänskliga fri- och rättigheterna under sina grovbottnade diktatorsstövlar.

Kampen mot dessa skadegörande krafter måste bli hård, men det är en rättvis kamp och en kamp som trots allt måste leda till socialismens seger.

Men bekännelsen till denna kamp för socialismen får och kan icke vara en läpparnas bekännelse. Den kräver att varje frihetsälskande arbetare blir en aktiv kämpe och47

i den kampen kommer de syndikalistiska organisationerna och dess medlemmar att gå i första ledet.

Till kamp mot socialismens fiender inom alla läger!

Slå ned monopolismen, arbets- och kamrattjuveriét!

Slå ned såväl det organiserade som varje annan form av strejkbryteri!

Organisera arbetarna syndikalistiskt för den direkta ekonomiska aktionen, vars mål är kapitalismens störtande

och uppbyggandet av en socialistisk produktions- och samhällsordning i överensstämmelse med syndikalismens federalistiska principer.Från Federativs:

Ragnar Casparsson:

Syndikalism eller reformism?

Pris 75 öre.

Frans Severin, Ragnar Casparsson, Edvin Lindstam:

Vad är och vad vill syndikalismen?

Pris 25 öre.

Mot 35 öre i frimärken sändes båda portofritt.

FEDERATIVS FÖRLAG

Stockholm I.

Pris 15 ore.